

gen Anledning til at undre sig derover. Men i Særdeleshed er der vistnok Grund til at undre sig, hvis man vil anvende den Sætning, som det ærede Medlem fremkom med, paa det foreliggende Tilfælde, thi her er netop Situationen bleven en anden, end den var ved Bestagelsen af det Forslag, som var stillet af Udvalget ved anden Behandling. Dette Forslag blev jo, som den ærede Rigsdagsmand maaste har glemt, fra Udvalgets Side ikke saa meget fremsat paa Grund af de Bestemmelser, der stod i Forslaget, men, som det udtryffeligt hed i Betænkningen, for derved at faae fastslaaet, at man ikke antog, at der havde været tilstrækkelig Bemyndigelse for Ministeren til at tage Bestemmelse om Anvendelse af det Belsøb, hvorefter der var Tale. Det var efter Udvalgets udtryffelige Erklæring netop Meningen med Forslaget at denne Opfattelse skulde faae en Tilslutning fra Thingets Side. Nu forekommer det mig, at naar Ministeren gaar ind paa at optage en udtryffeligt Bestemmelse derom, saa er det fra Ministerens Side, at der er stet en Tilnærmelse, og det en saadan, at det synes mig besynderligt at tale om, at Thinget forandrer sin Anskuelse; Thinget faar i Virkeligheden opnaaet det, som tilsigtedes ved det tidligere Forslag. Det vil derimod ganske vist ligge nærmere, at Ministeren oplyser, hvorfor han har forandret Anskuelse i saa Henseende, saaledes at han nu er gaaet ind paa det, som Udvalget tilsigtede, men dette tror jeg ogsaa med Betsed kan gøres fra min Side. Det er en Selvfølge, at min Opfattelse af Sagen var den, at der ikke i Bestemmelserne i Theaterloven af 2den Juli 1870 laa nogen Hindring for at træffe en Disposition som den, jeg havde truffet. Men paa den anden Side har jeg ganske vist maattet lægge særlig Vægt paa, at en derfra forskjellig Anskuelse har gjort sig saa stærkt gjældende og fundet saa megen Tilslutning her, og gennem det Forslag, jeg her har stillet, tror jeg da ogsaa, at jeg har tillagt den modstaaende Anskuelse al den Betydning, som man med Billighed kan forlange. Nu er vel dertil kommen, at man er gaaet ind paa denne Anvendelse af Belsøbet; men med Hensyn dertil forelaa der ikke sidst nogen Oplysning, idet den hele Bestemmelse, der var tagen fra Udvalgets Side, var af fornel Natur. Først senere, efter at jeg havde indtaget den Stilling, som jeg indtager, kunde der gives Udvalget de Oplysninger, som nu ere givne, Oplysninger saa simple, og i deres Grundtræk saa let paapegete, at de Momenter, der ere meddelte Udvalget til Oplysning, egentlig ikke behøvede noget nøagtigt nærmere Efterlysning. Sagen er jo den, at et Maskineri var blevet en selvstændig Nødvendighed, hvis man ikke skulde standse den hele Theaterbygning og komme ind i et forfærdeligt Uvære og ind i en overmaade slet Tilstand for Theatret i økonomisk og finantsiel Henseende. Der maatte altsaa tages en Beslutning, og naar saa-

danne Forhold ere til Stede, foresligger det som en Nødvendighed, at Ministeren tager en saadan Beslutning, selv om han nok saa meget maa vide, at han bag efter maa søge at faae en efterfølgende Bevilling. Situationen var jo den, hvad ogsaa den ærede Ordfører erkjender, og det fremgaar tillige af den Skrivelse, der er bleven forelagt det ærede Udvalg, at det var blevet en Nødvendighed, fordi der gives Noget, der er stærkere end Ministeren og ogsaa stærkere end Thinget, nemlig Konjunkturerne. Dem kunne vi ikke beherske, det ligger hverken i Thingets eller i Ministerens Magt. Der var en saa enorm Stigning i Priserne, at hvis man ikke vilde udsætte sig for at maatte udbrede et langt større Belsøb, var det nødvendigt den Gang at tage en Beslutning. Dette fremgaar da ogsaa klart af den Omstændighed, at de Mænd, der paatog sig at levere Arbeidet til den Pris, der her er Tale om, ikke vilde staa ved deres Tilbud længere end 14 Dage. Jeg tror derfor, at det maa siges at være selvstændigt i sin Orden, at Ministeren den Gang maatte tage den Beslutning, der blev tagen, og naar den nu efter hvad der er stet her i Thinget, og med Erkjendelse af den Betydning, som en Beslutning af Thinget paa dette Omraade har, indstilles af Ministeren til Aerkjendelse, saa tror jeg, at det maa siges at være en Sag, i Anledning af hvilken der ikke kan rejses nogen Betsedelse. Allermindst kan det siges, at man let og uden Grund forlader en Position, som man har taget ved 2den Behandling; dette kan der slet ikke være Spørgsmaal om ved denne Sag. Jeg skal foreløbig springe Forslaget under Nr. 22 over, og med Hensyn til Forslaget under Nr. 23 skal jeg blot bemærke, hvad der er antydet af den ærede Ordfører, at det er en Sag, som i og for sig har Interesse, at skabe en Post ved Universitetet som den her omhandlede. Det er ikke et Spørgsmaal, der er kommet frem i den seneste Tid, det har ogsaa tidligere været paa Bane. Det maa jo her være en Betingelse, at der haves en Personlighed, som maa antages at være ret i Stand til at virke i en saadan i flere Henseender vanstelig Post. Jeg tror, at man tør gaa ud fra, at en saadan Person nu er til Stede, og som ogsaa den ærede Ordfører bemærkede, maa det anses for ønskeligt, at denne Ansættelse kunde finde Sted netop i Nar, hvor saa mange Beslutninger Island vedrørende ere tagne i Retning af at tilveiebringe et smukt og tilfredsstillende Forhold mellem Island og Kongeriget. Under disse Forhold har jeg antaget, at Forslaget vilde finde en saadan Smødekomen fra Udvalgets og Thingets Side, at jeg kunde fremsætte det endogaa til 3die Behandling. Om Forslaget under Nr. 24 skal jeg ingen Bemærkninger gøre. — Hvad Forslaget under Nr. 25 angaar, da er der ikke knyttet nogen Betingelse dertil, men jeg vil bemærke, at det er naturligt, at de Bemærkninger, der her ere faldne angaaende